березень 2006

МІСІОНАР

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

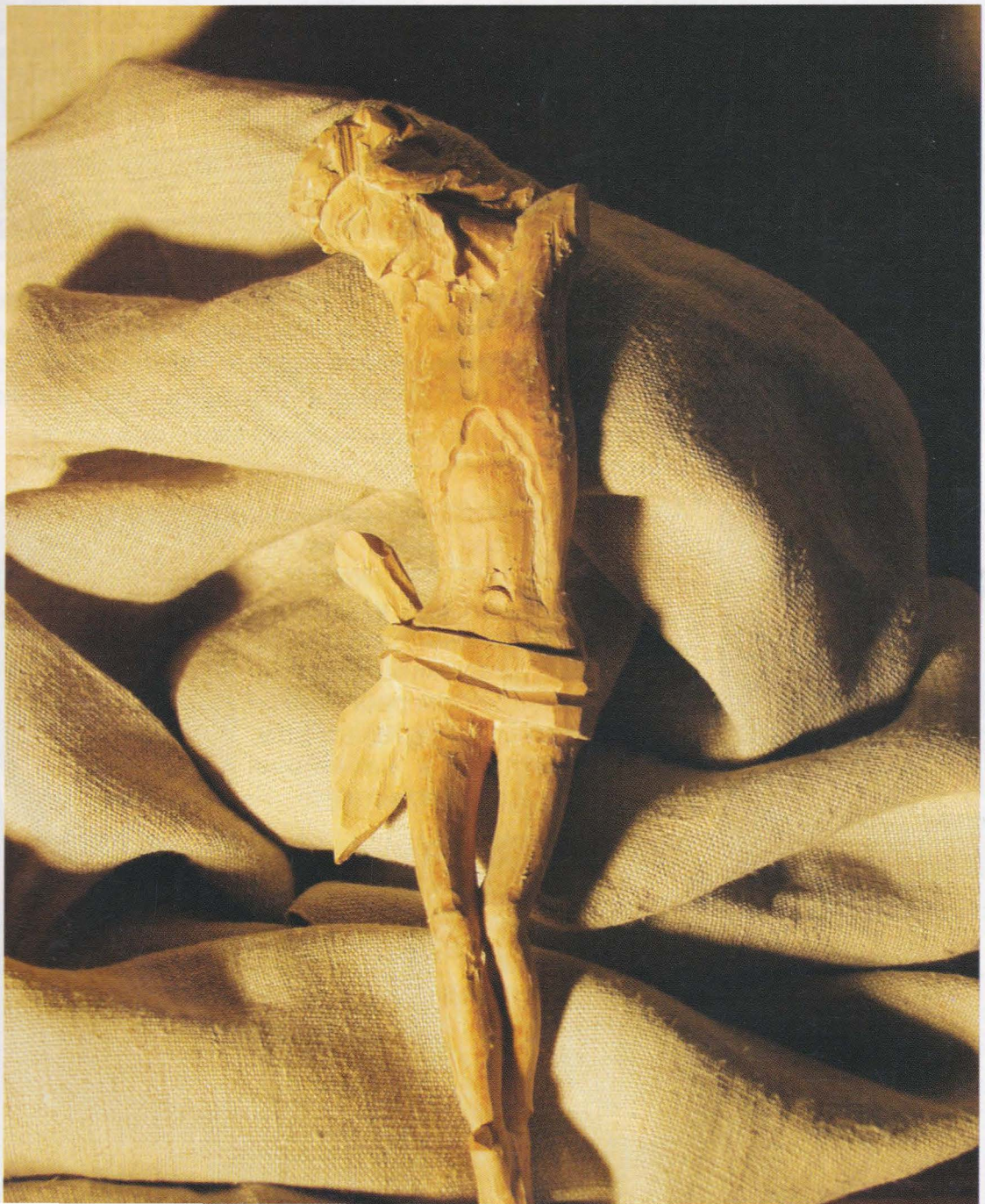

фото Петра Дідули

15 лютого в архикатедральному храмі св. Юра у Львові відбулася хіротонія преосвященного владики Богдана Дзюраха, ЧНІ, єпископа-помічника Києво-Вижгородської єпархії. Божественну Літургію очолив глава УГКЦ Любомир Гузар. Бажаємо Божого благословення для владики Богдана для праці на Христовій ниві!

Алдона Василяускене - невтомна дослідниця історії Чину святого Василія Великого. 14 лютого їй вручено почесну відзнаку "Співпраця у єднанні" товариства "Україна і світ" за вагомий особистий внесок у розвиток співпраці України із закордонним українством. Сердечні вітання і найщиріші побажання з нагоди урочистості!

ЗМІСТ

***Слово редактора*.....3**

Наміри Апостольства молитви *на березень*.....5

Наміри Апостольства молитви *на квітень*.....7

о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ
БІБЛІЯ — КНИГА КНИГ.....8

о. Сергій КРУТОВСЬКИЙ, ЧСВВ
БОГ Є ЛЮБОВ.....12

о. Іван КОЛОДІЙ
Один за одним! Всесвітня організація Живої Вервиці.....14

Ігор СКЛЕНАР
Сумний ювілей.....17

с. Домініка ДАНКАНИЧ, ЧСВВ
«Якщо така судьба Божа, то я гину за віру і за народ».....19

З життя Церкви.....22

З редакційної пошти.....25

Упокоївся в Бозі владика Іван Хома, титулярний єпископ Патари.....27

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
Добром зігріте серце.....28

Віра ІЛЬНИЦЬКА
Дивне «покликання».....31

Алессандро ПРОНЦАНО
Залиши ослиць.....32

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
Жорстокість гріха.....34

Дана ЩУРКО
Покаяння римського сотника.....34

Ієромонах Корнилій Яремак, ЧСВВ,
головний редактор

Великий піст — час застанови, навернення, чинення добра. Ми вступаємо в березень з надією на Воскресіння, хоча сам цей місяць обіцяє бути важким і непевним. Для християнина всі події, яких очікує, несуть у собі ознаку Божої волі, Його святого знання: «хіба п'ять горобців не продають за два шаги? А ні один з них не забутий у Бога. Ба навіть і волосся на голові у вас усе пораховано. Не бійтесь: ви вартісніші за багатьох горобців» (Лк 12,6-7). Знаємо, що не трапилося б, християнин завжди перемагає, бо його перемога у Бозі.

Тепер, коли розгортається широкомасштабна передвиборча кампанія, дуже важливо не піддатися тиску й агітаційному дурману, який шаленітиме та нападатиме на нас усіма можливими способами. Тому піст — найкращий час, щоб тверезо оцінити й обдумати свої погляди, слова, вчинки. Також оцінити слова і вчинки тих, які хочуть кермувати нашим життям впродовж наступних років, щоб згодом сумління не закидало нам, що виявилися безхарактерними й дали себе ошукати. Християнин дивиться на світ очима віри, старається утвердити в ньому закони Божі. Тому, отримавши від Бога дар вільного вибору і можливість вплинути особисто на життя держави, повинен заявити в сумлінні про свою прихильність ідеалам християнської любові та моралі. Не сміє віддати свого голосу за гріх, за тих, хто пропагує насильство, аборти, вищість одних над іншими, відкидає свободу,

тощо. Не сміє віддати свого голосу за тих, хто обдурює, хто вже нажився за рахунок брехні і тепер старається забезпечити своє нечесно зароблене багатство різними державними привілеями, які, покликаючись на демократію, так рясно собі присвоювали попередні парламентарі… Україна очікує нових людей, тих, які не тільки на час передвиборної агітації і тільки з тією метою відвідують храми, а тих, які у своєму житті вірно й послідовно чинять Божу волю.

У пості задумуємося над станом своєї душі, адже це ми, звичайні люди справді забули уроки недавньої історії, забули переслідування й катування багатьох мучеників за віру. Це ми нарікаємо на владу, залишаючись байдужими до того, що діється в суспільстві, обмежуючись до зауважень на кухні чи на ринку. Саме стан наших душ, внутрішня гріховність, пересадне бажання матеріального збагачення і добробуту отруюють наше життя й затьмарюють світлий образ Христа у наших душах. Великий піст для нас — заклик до тривалого навернення, яке насамперед вимагає від нас відректися від наших дотеперішніх поглядів, від нашої впертості в житті в усіх його сферах: від стосунків матері й дитини до відносин громадянина й президента.

Прийшов час по-новому поглянути на світ, який нас оточує, взявши приклад від Христа, який всюди, де проходив, чинив добро. Адже добра в нашому житті набагато більше, ніж зла, радості, ніж печалі, любові, аніж ненависті! Навчившись бути відповідальними у найменших речах і робити добро та прощати тим, хто є зараз поруч з нами, зробимо неоціненну послугу нашим душам, ближнім і матері-Україні. Це — найкраща програма для нас на час Великого посту і на час виборів в Україні.

МІСІОНАР
УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

Головний редактор
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
Віра АРІВ
Літературна редакція
Олена КОБИЛЕЦЬКА

Дизайн та комп'ютерна верстка
Володимир ЩУРКО, Микола ЯЦКІВ

Заснований у 1897 році
Засновники — Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2005 р.

Передплатний індекс — 23959

Адреса редакції:
м. Львів, 79019, вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоюнуфріївський монастир Отців Василіян
тел./факс 72-46-94 e-mail: misionar@lviv.farlep.net

Підписано до друку 24.02.2006 Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0. Зам.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер». 80300, Львівської обл., м. Жовква, вул. Василіянська, 8.

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела. Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

© Журнал "Місіонар", 2006

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

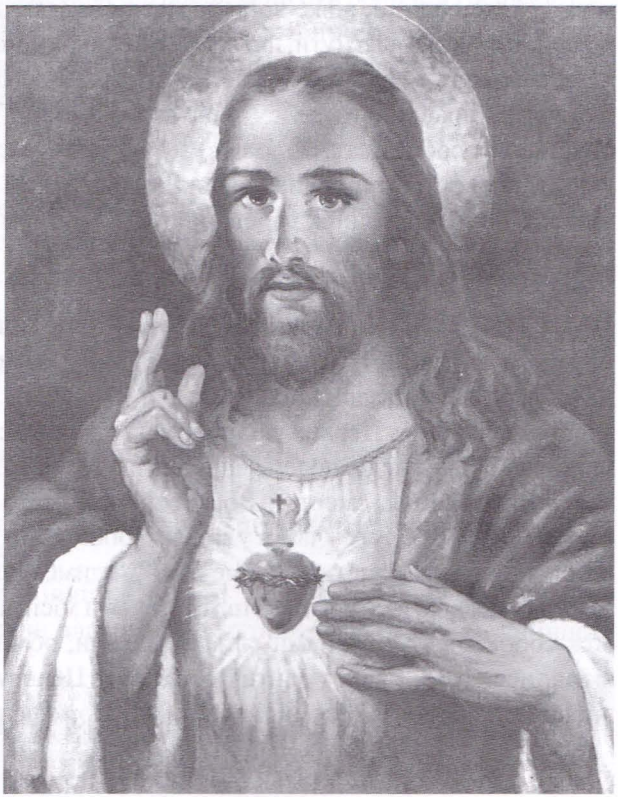

Ось Серце, що так дуже полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА БЕРЕЗЕНЬ

(Поблагословені Святішим Отцем)

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб старші люди ставилися із розумінням, пошаною, терпеливістю та любов'ю до молоді, яка шукає сенс життя.

Головне релігійне завдання кожної людини — це відшукати сенс свого власного життя, збагнути Божий план щодо людини і з ним погодитися. Цей процес триває довго і потребує зусиль та праці. Правдиве розуміння цього приходить у зрілому віці. На жаль, дуже часто зрілі, старші люди, самі пройшовши шляхом довгих шукань,

нетерпляче вимагають від молоді такого ж розуміння і ставлення до життя, як і в них самих, вже навчених багаторічним досвідом. Нетерплячість старших призводить до напружених стосунків між поколіннями. Невиправдано покликатися тут на те, що молоді також винні, адже вони вчаться від старших! І тому представники старших поколінь повинні збагнути, що необхідно подати молоді свободу в пошуках, терпеливо чекати, доки в неї з допомогою Божої ласки дозріє розуміння Божого закону, Його любові та правдивого сенсу людського життя. Тому молімося за те, щоб старші шанували особистість молодих, з розумінням ставилися до їхнього незнання та недосвідченості й терпеливо, показуючи власним прикладом, відкривали для молоді відвічний план спасіння, дарований нам Христом Господом.

МІСІЙНИЙ: Щоб у цілій Церкві зростала загальна свідомість, здатна сприяти співпраці та взаємному обміну місіонерів.

Христос зобов'язав своїх учнів іти й навчати всі народи (пор. Мт 28,19), тому місійна діяльність Церкви є однією з її головних складових. Християнські місіонери щодня вирушають до людей і народів, які ще не пізнали Божої Любові, яка виявилась через Воплочення, смерть і Воскресіння Божого Сина. Але не тільки ті особи, які безпосередньо беруть участь у місіях, зобов'язані про них дбати. Місії — це загальне покликання всіх християн. Саме тому молимося, щоб всі ми збагнули своє особисте покликання дбати, молитися і підтримувати місії, а також сприяти тому, щоб місіонери між собою та з усіма нами співпрацювали, обмінювалися досвідом, одні за одних молилися. Тому наша молитва — за цілу Церкву Христову, щоб у ній зростав дух місійності і єдності, взаємної поваги й допомоги на цій царині.

МІСЦЕВИЙ: Щоб українські політики усвідомлювали необхідність особистого навернення на шлях духовності й моральності, таким чином найкраще спричиняючись до розвитку нашого суспільства.

Тепер багато говориться про відповідальність політиків, про їхню чесність, справедливість, жертвенність для народу. Тим часом спостерігаємо, як нівечиться сама ідея чесної політики, а учасники політичних процесів, особливо в часі виборів, стають заручниками різних неморальних домовленостей чи зобов'язань. Таким шляхом не досягнути порозуміння між різними частинами нашого суспільства, не осягнути миру, спокою в нашій Україні. Тільки глибоке особисте навернення кожного політика зокрема зможе відкрити нам шлях до виконання Божої волі на землі, яку Він нам дарував. Молімося, щоб наші політики не гучними заявами, а щирою молитвою, глибокими розважаннями над Словом Божим, Його святою волею поставали віруючими і саме так причинялися до того, щоб громадяни України в мирі й радості осягали Царство Боже.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА БЕРЕЗЕНЬ СВ. ТЕОФАН (25 березня)

Св. Теофан був сином префекта Егейських островів, який був родичем грецького імператора Константина Копроніма. Він одружився з Іриною, з якою жив у непорушній чистоті. Пізніше молоді подруги вступили до монастирів. Теофан побудував три монастирі та був ігуменом в одному з них. У 787 році він брав участь у VII Вселенському Соборі в Нікеї, на якому було схвалено вшановування святих образів.

У час правління імператора Лева знову набрало сили іконоборство. За те, що Теофан відмовився бути однодумцем імператора, йому дали 300 батогів і замкнули на два роки до в'язниці. Потім Теофана заслали на острів Самотрадький, де він помер у 817 році. Його святі мощі Бог прославив численними чудами.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА КВІТЕНЬ

Загальний: Щоб у всіх народах вшановувалися особисті, суспільні і політичні права жінки.

Місійний: Щоб Церква в Китаї безтурботно і з цілковитою свободою могла виконувати своє завдання євангелізації.

Місцевий: Щоб християни та всі інші мешканці України, збагнувши Таїнство терпіння Сина Божого, сміливо несли власний хрест, проявляючи любов до інших через особисті терпіння.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА КВІТЕНЬ СВ. МАТРОНА СОЛУНСЬКА (9 КВІТНЯ)

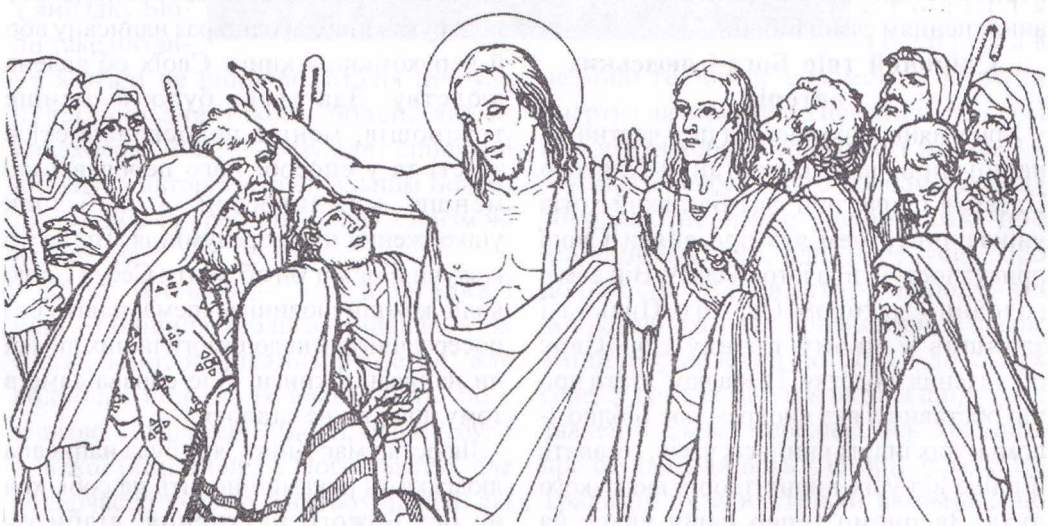

о. Діонисій Заведюк, ЧСВВ
Крехів

БІБЛІЯ — КНИГА КНИГ

Походження Святого Письма

Святе Письмо, або християнська Біблія, не повстало як твір одного автора, ані авторів однієї епохи. Книги, які ввійшли до цієї збірки, формувалися нерідко протягом десятиліть, а увесь проміжок часу повстання Біблії налічує понад тисячу років — від найстарших творів часів Ізраїльського царства (X ст. до Хр.) аж до послань апостолів Ісуса Христа (I ст. по Хр.). Натомість традиція, збережена у деяких біблійних книгах, сягає ще давніших часів.

Сучасний читач має можливість читати ці книги чи в оригінальних мовах, чи у перекладі, зібрані в одному томі, який так і називається: «Біблія» або «Святе Письмо Старого і Нового Завіту». Тому він не завжди й усвідомлює, що має справу з цілою літературою одного з народів землі, єврейського, формування і становлення якого ішли в парі з виникненням самої Біблії.

Спільний твір Бога і людських авторів

Християни переконані, і це є частиною нашої віри, що до постання Святого Писання причетний сам Бог, який хотів увіковічнити пам'ять про вияви Своєї присутності й дії в історії світу. Він сам є головним автором Святого Письма і залишив у ньому правду про Своє об'явлення людству. Треба пам'ятати про цю обставину, яка виокремлює Біблію з-поміж усіх інших книг всіх часів, і ставить її вище від усіх інших творів людського духа. Звернемо тепер нашу увагу на середовище і час повстання Святого Письма.

Погляд на історію виникнення Біблії має багато спільного з намаганням людини збагнути своє коріння. Така людина досліджує свій родовід, історію свого народу, намагається зрозуміти себе і бачить свій рід у відношенні до інших людей різних епох: як минулих, так і теперішньої. Так само і погляд на виникнення Біблії може бути і чисто історичним. Проте для людини, натхненної вірою в Бога, Творця і Спасителя людини, цей погляд має бути радше історично-богословським. Має враховувати не лише історичні реалії, але вбачати в них вияв дії Бога та реалізації Його задумів щодо поодиноких осіб та людства в цілості.

Ця перспектива не заважає вбачати у Святому Письмі твору людей. Було б набагато простіше, якби Господь Бог подарував цілу, за один раз написану або й нерукотворну книгу Своїх об'явлень людству. Здається, було б менше труднощів, менше недосконалості в змісті та у способі його передавання, менше можливостей і небезпек ушкодження чи незрозуміння. Відверто кажучи, Бог міг би об'явити Себе і Свою волю кожній людині зокрема, навіть без посередництва чи допомоги інших людей чи написаної книги. Але справа саме в тому, що так не сталося.

Людство має Книгу, яка була написана людськими руками і носить на собі, хоч не без Божого натхнення, відбиток

людської творчості, сліди впливу конкретних історичних осо-бистостей, з їх способом думання, культурою, а отже обмеженнями і недосконалостями.

Біблія християн не є, як, наприклад, говорять про книгу Мормона її визнавці, раз об'явленою і безслідно втраченою. Навпаки, хоч оригінальні записи, внаслідок нищення матеріалу впродовж століть, не збереглися, численні відписи-копії дають змогу ствердити факт: ми, після двох тисячоліть історії, маємо доступ до цих творів у тій же формі, в якій вони були написані. Але, коли у випадку книги Мормона неможливо довести факт існування оригіналу, про який говорить переказ, у випадку Біблії таке питання взагалі не виникає. Біблія не була чудесною знахідкою людей, ані їх винаходом. Вона — результат співпраці людських авторів зі спеціальним Божим даром, або (з грецької мови) харизмою натхнення.

Святе Письмо — книга-загадка і книга-таємниця. Біблія відмінна від усіх інших книг, написаних на землі, але водночас поділяє їх властивість, бо є книгою. Походження Біблії, знаємо, було з Божої ініціативи і з Його участю, але водночас із участю багатьох людей, які творчо співдіяли з Богом у Його задумі як справжні автори, письменники, переписувачі.

Частина живої традиції

Перші записи, які потім стали частиною книг Святого Письма, не були лише наслідком звичайного людського бажання зберегти надійніше пам'ять про надзвичайні події з життя, між якими, безперечно, були об'явлення Бога. Надійнішим засобом збереження відомостей, ніж писемний матеріал, на той час була людська пам'ять, яка знайшла своє продовження у традиції. Бо традиція (з лат. *traditio* — "передавання", як процес, або "передання", як його наслідок) через століття зберігала надійно те, що не спроможна зберегти смертна людина через ненадійність своєї пам'яті та короткотривалості життя.

У межах єврейського народу традиція зберегла не лише інформацію про поодиноких осіб, але, передусім, про доленосні події в історії народу, які змінювали сам хід його історії, а також змінили ставлення до Бога і до самих себе. У рамках цієї традиції, в широкому значенні слова, передавалась Традиція про об'явлення Бога в історії народу. Ця Традиція була настільки вагомою, що

виявилась нагальна потреба увіковічнити її на письмі, щоб уникнути перекручень, переінакшень, змін. Звичайно, що в процесі усного передавання інформації була велика ймовірність переінакшень, змін, неточностей і звичайного забування навіть найважливіших речей. Тому намагання зберегти пам'ять про осіб і події вело до писемного запису багато чого з того, що раніше передавалося в основному усним шляхом. Однак, не все зі священної Традиції могло бути подане у формі письмового твору, багато чого, як літургійні чинності й установи, згадки про події, побачене, почуте, пережите, передавалося наступним поколінням і надалі в усній формі. Таким чином, Святе Письмо, яке виникло як невід'ємна частина священної Традиції, ніколи не могло і не може її замінити. Існують вони у взаємодії і невід'ємні одне від одного, надаючи собі певність і взаємно знаходять підтвердження у вірності.

Етапи повстання Біблії

В історії виникнення Святого Письма можна виділити декілька епох, в яких літературна діяльність була особливо плідною. Передусім намагання записати історичні події виявилися в період, коли сформована за Саула (приблизно 1020-1000) і Давида (приблизно 1000-962) перша Ізраїльська держава переживала за Соломона (962-922) пік свого розвитку. Тоді то постали перші великі історичні оповідання, і розпочався процес формування розвинутого уже на той час ізраїльського законодавства. Розпад держави після смерті Соломона на Царства Ізраїлю та Юди (922 до Хр.) протиставило дві частини народу і сповільнило процес формування описаних традицій. Однак на цей час припадає початок діяльності визначних особистостей — пророків. Їхні учні намагалися правильно зберегти і передати слова своїх вчителів, так постали збірки висловів пророків та оповідань про їхню діяльність.

Наступним важливим етапом літературної творчості стали жахливі випробування: спочатку знищення Ізраїльського царства Асирією (721 до Хр.), а потім вавилонська навала в Юдеї, та виселення більшої частини її заможних мешканців до Вавилонії (586 до Хр.). Втікачі з Північного царства принесли з собою до Єрусалиму списані традиції давнього Ізраїля, які побожні жителі Юдеї взяли за основу релігійного відродження наприкінці VII ст. до Хр. Пізніше, під час вавилонської неволі, коли храм у Єрусалимі був знищений, а народ розсіяний, деякі кола у вавилонській діаспорі, зокрема з числа священиків, спромоглися зібрати, систематизувати і записати давні традиції, як історичні, так правні і поетичні. Саме тоді було зібрано традиції, писемні й усні, які увійшли до п'яти перших книг Біблії, що згодом отримали назву «Тор-б», тобто «Закон», а ще пізніше були названі «П'ятикнижжя Мойсея». Було зібрано також традиції з періоду монархії, в тому числі про діяльність пророків.

Новий період творчості почався після повернення ізраїльтян з неволі наприкінці VI ст. і тривав до початку I ст. до Хр. Тоді розвивається сап'єнціальна література, пишуться книги мудрості (з латинського *sapientia* (сап'єнція) — муд-

рість), але також постають історичні оповідання, і народжується жанр апокаліптики (видіння про перемогу Бога над ворожими людству силами: добра над злом). Деякі з книг, які постали в цей час, були написані по-грецьки, передусім Книга Мудрості та 2 книги Макавеїв. Крім того, саме тоді постають переклади книг Біблії з єврейської на грецьку й арамейську мови.

Остання і найголовніша частина християнського Святого Письма — це твори, які розповідають про особу і діяння Ісуса Христа та про місію заснованої ним Церкви. В Євангеліях Ісус постає як Божий Син та Помазаник, від віків обіцяний Спаситель світу. У Діяннях апостолів мова про поширення науки Ісуса Христа по всій землі його учнями – апостолами. Крім того, наука апостолів представлена у їхніх посланнях до різних церков та в книзі Одкровення. Усі ці твори — наслідок діяльності та проповіді перших Христових учнів та їхніх послідовників, яких мета — висвітлити зміст науки і спасительне значення жертви Ісуса Христа.

Також ці останні твори постали в межах священної Традиції, але вже не ізраїльського народу, частина якого не зрозуміла належно значення приходу Ісуса Христа і його науки, а первісної християнської Церкви, спільноти нового Ізраїлю, яку заснував Христос. Хоч були вони написані кілька десятків років після смерті і воскресіння Ісуса Христа, у другій половині I ст. по Хр., носять в собі виразні риси апостольської проповіді та правильно відображають зміст навчання самого Христа. Але, написані під натхненням Святого Духа, не лише передають зміст подій і навчання дорогого Вчителя, але подають їх глибше зрозуміння, у світлі усієї історії Божого народу та попередніх пророцтв. Вони вбачають в Ісусі Христі, який є єдинородним Божим Сином, Спасителя світу та того, хто має судити живих і мертвих. Також виражають глибоке переконання, що те, що колись належало лише ізраїльському народу, тепер призначене для оголошення усім народам світу, до яких Христос послав своїх апостолів з місією проголошення Євангелія.

Цей короткий перегляд історії виникнення книг Святого Письма та спостереження різноманіття їх жанрової різновидності приводить до висновку, що маємо справу не з однією книгою, а з цілою бібліотекою. До того ж, книги, які входять до неї, необхідно розглядати як у контексті часу їх виникнення, так, зважаючи на їх літературний жанр. І при цьому не можна забувати про факт богонатхненності цих святих книг.

Підготував о. Сергій Крутовський, ЧСВВ

БОГ Є ЛЮБОВ

«Бог є любов, і хто перебуває в любові, той перебуває в Бозі, і Бог перебуває в ньому». (1Ів 4,16)

Ці слова Святого Письма, якими починається перша енцикліка, тобто послання до всіх вірних, папи Венедикта XVI, виражають суть християнської віри. В сучасному світі з Божим ім'ям часом пов'язують помсту чи навіть ненависть або насильство, приписуючи Богові різні нещастя і кари, які людство переживає. Тому християнське послання про Бога-Любов надзвичайно актуальне. Енцикліка Святішого Отця складається із двох частин. Перша пропонує богословсько-філософські роздуми про *любов* у різних вимірах: *ерос*, *філія*, *агапе*. Вона висвітлює суттєві елементи любові Бога до людини. Ця любов, знову ж, тісно пов'язана з людською любов'ю. Друга частина говорить про конкретне виконання заповіді любові до ближнього.

1. Перша частина. Єдність любові у сотворенні та історії спасіння.

Термін «любов» — одне зі слів, яке так часто вживають, а навіть і зловживають ним в сучасному світі, — має дуже багато значень. Існують різні слова, які означають любов і різні «види любові»: напр. любов до Батьківщини, до дитини, любов до друга, любов між чоловіком і жінкою… Чи є щось спільне між цими «видами любові»? В сучасному світі прототипом любові найчастіше вважається любов між чоловіком і жінкою, яку в стародавній Греції називали ім'ям «*ерос*». Насправді, таке трактування любові є тільки обмеженням його правдивого розуміння.

У Біблії, зокрема в Новому Завіті, поняття любові було суттєво поглиблено. Відбувся розвиток, який проявився в тому, що слово «*ерос*» замінено словом «*агапе*», щоб виразити жертвенну любов. Це нове бачення любові — суттєва новизна християнства, проте воно часто сприймалося абсолютно негативно як цілковите відкинення *еросу* і тілесності. Хоча такі тенденції справді мали місце, сенс цього поглиблення є іншим. Любов, як *ерос,* вкладена в природу людини самим Творцем. Якщо відкинути тілесність і звернутися тільки до душі, то людина ніколи не стане щасливою, оскільки не зможе заперечити своєї природи. З іншого боку, якщо прийняти тільки тілесність, заперечуючи

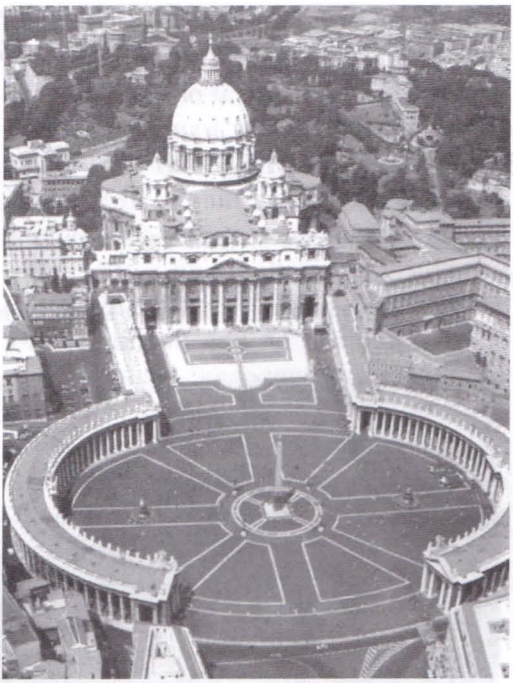

духовну спрямованість любові, людське тіло, її статевість, але також і сама особа перетворюється на звичайний товар, який можна придбати за гроші. Тому статевість насправді потребує дисципліни, очищення і зрілості, щоб не втратити своєї первісної гідності й не деградувати до самих тільки статевих зносин. Християнська віра завжди вважала людину єством, в якому дух і матерія взаємно проникаються і з цього постає нова цінність. Виклик *еросу* може вважатися подоланим, коли в людині тіло й душа перебувають в досконалій гармонії. Тоді любов постає «*екстазом*», проте екстазом не в сенсі тимчасового сп'яніння, але як постійний вихід із власного егоїстичного «Я» до визволення через дарування себе і, таким чином, до поновного відкриття самого себе, а навіть до відкриття Бога. Отож, любов, яка включає тілесність, може піднімати людське єство «в екстазі» до Бога. Остаточно, *ерос* і *агапе* не повинні ніколи бути цілковито відділені одне від одного. Навпаки, чим більше двоє, хоча й у різних вимірах, врівноважуються, тим більше реалізується справжня природа любові. Навіть, якщо *ерос* на початку є передовсім прагненням, то пізніше, після наближення до іншої особи, він дедалі менше турбуватиметься про себе, але шукатиме все більше щастя для іншої особи, даруватиметься і прагнутиме «бути для» іншого і так в ньому зроджуються і закріплюються ознаки *агапе*, жертвенної любові

В Ісусі Христі, який є воплоченою любов'ю Бога, *ерос-агапе* досягає найбільш радикальної форми. Ісус через свою смерть на хресті, даруючи себе, щоби підняти і спасти людину, виявляє любов у її найвищій формі. Цьому акту жертви Ісус забезпечив постійну тривалість через встановлення Євхаристії, в якій під видами хліба і вина дарує себе самого як нову манну, яка єднає нас із Ним. Беручи участь у Євхаристії, також і ми включаємося в динаміку його дарування. Єднаємося із Ним, водночас поєднуємося з усіма іншими, яким Він Себе дарує. Таким чином стаємо всі «одним тілом». Отож, любов до Бога і любов до ближнього насправді взаємно просякаються. Подвійна заповідь любові завдяки цій зустрічі з Божим *агапе* більше не є просто вимогою: любов може бути заповіддю, тому що вона спершу була дарована.

Сільвіо Матачіоне
переклад з англійської о. Іван Колодій

ОДИН ЗА ОДНИМ!
ВСЕСВІТНЯ ОРГАНІЗАЦІЯ ЖИВОЇ ВЕРВИЦІ

Молитва на вервиці, це є неначе манна, яка падає з неба у пустиню наших душ, що дає нам життя та веде нас до Бога Спасителя Нашого!
Преподобна Павліна Жарікот

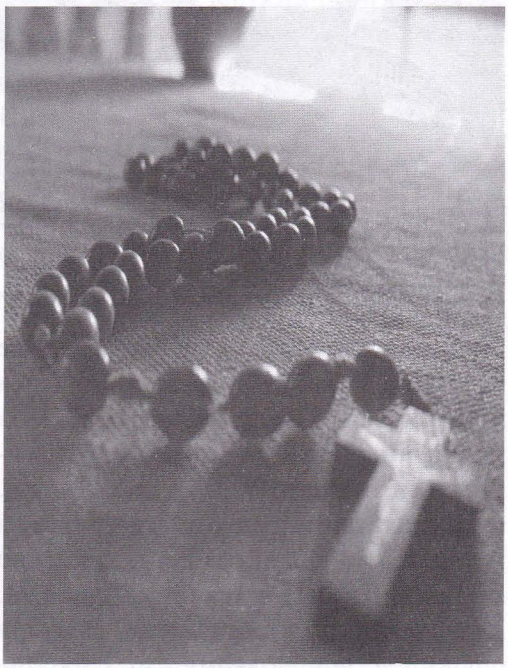

На початку третього тисячоліття від народження Ісуса Христа Церква, Ним заснована та очолювана Папою Римським, продовжує свою Місію спасіння, яка полягає у проповідуванні Доброї Новини усім людям, що живуть на цьому світі. Ця місія звернена не лише до духовенства. Проголошувати Добру Новину покликані також усі вірні, кожен, хто є охрещеним. Мирянське служіння у Церкві є важливою її особливістю, про що неодноразово згадують не лише документи Католицької Церкви, але й різноманітні об'явлення Пречистої Діви Марії у Люрді, Фатімі та інших чудотворних місцях. На сьогоднішній день Місія спасіння світу від війн, насильства та панування гріха покладена на кожного віруючого. Найважливішим дороговказом, який вказує кожному християнинові шлях до правдивого служіння Богові й ближньому, є приклад багатьох людей, які, взявши до серця слова Богородиці у Фатімі, прагнули внести свій вклад у справу відкуплення і спасіння людства від неволі гріха.

Фатімське послання — найкращий спосіб до осягнення справжнього миру у світі та в наших душах зокрема. Якщо ми насправді бажаємо миру, якщо ми насправді бажаємо уникнути війн та панування влади пекла, чому не виконати прохання Небесної Матері з Фатіми, нашої Посередниці і Співвідкупительки у ділі спасіння людства?

Правдиве щастя кожної людини полягає в тому, щоб бути готовим пожертвувати своїм життям заради нашого Спасителя Ісуса Христа, Який так багато витерпів задля нас і нашого спасіння. Ми покликані повернути віру у людські серця. Лише в

цьому полягає спасіння як цілого суспільства, так і окремих його членів. Разом з Марією маємо змогу допомогти багатьом душам зустріти Христа: без нашої Пресвятої Матері це зробити дуже важко. Ми повинні присвятити своє життя, сили, здоров'я цій найважливішій Місії. Ми покликані проповідувати Євангеліє, бо саме це було Місією Ісуса. Ми покликані йти до працівників, до принижених, знедолених, відкинутих, самотніх людей цього світу, щоб допомогти їм осягнути Царство Боже. Якщо ми хочемо радіти з Христом у Його Царстві, то маємо разом з Ним за це Царство змагатися.

Яскравим прикладом жертвен-ного служіння Христові у справі спасіння світу та виконання Фатімського послання, даного Богородицею, стала преподобна Павліна Жарікот, засновниця організації «Ширення віри» у Франції. Павліна (Марія) Жарікот була наділена унікальним даром видіння і глибоким відчуттям присутності Бога у своєму житті. Вона народилася у побожній католицькій сім'ї в м. Ліон у Франції 22 липня 1799 року — десять років після Французької революції. Революція, яку прославляв світ в ім'я свободи, рівності та братерства, принесла моральний занепад, жорстокість і безбожність у французьке суспільство і залишила глибокий шрам на тілі всього людства. В цей важкий для християн Франції час Павліна Жарікот завдяки молитві та жертвенному служінню Богові й Пресвятій Богородиці намагалася ширити світло християнської Правди в людських серцях. Павліна Жарікот у свої 17 років склала перед Богом обіт чистоти. У 18 років написала трактат «Про безмежну любов до Пресвятої Євхаристії». У цей час Павліна приєдналася до Місійного товариства Парижу, яке займалося духовною і матеріальною підтримкою місійної діяльності на Далекому Сході. Проте, преподобна Павліна не була цілковито задоволена своєю участю у цьому товаристві. У вересні 1819 року вона організувала товариство із десяти людей, які молилися та збирали кошти для підтримки місійної діяльності священиків на Далекому Сході. Так 1822 року група мирян на чолі із Павліною Жарікот створила організацію «Ширення віри».

Павліна Жарікот була жертвенною душею, яка випромінювала милосердя, любов та прагнення служити Богові. Духівник Павліни о. Іван Віяней порадив їй відмежувати себе від світу і жити споглядальним життям, на подобу монашого. Вона зачинилась на три роки у стінах власного дому, де молилася, читала та багато терпіла, вправляючись у послусі й молитві. Плодом трьох років усамітнення і мучеництва стало заснування Всесвітньої Організації Живої Вервиці св. Філомени.

Організація виникла з метою допомоги Католицькій Церкві відродитися після занепаду, спровокованого Французькою революцією. Організація сформувалась з молитви, покори і милостині Павліни Жарікот. Офіційно її схвалив, наділивши багатьма привілеями і канонічним статусом, Папа Григорій XVI 27 січня 1832 року.

Всесвітня Організація Живої Вервиці — це богонатхнений задум Павліни

Жарікот, який мав на меті відновити панування Христа у Франції та цілому світі. Її план був простим і доступним для кожної людини. Він полягав у молитві, милостині та проповідувані Божого Слова.

Преподобна Павліна інтуїтивно відчувала духовну силу Живої Вервиці: «Ми об'єднаємося у молитві на вервиці зі всіма людьми по цілому світі для прослави Богородиці. Давайте створимо групу із п'ятнадцяти чоловік, яка складатиметься із людей доброї волі; неначе п'ятнадцять куснів вугілля: один розжарений, три-чотири — жевріють, а інші лише розгоряються. Покладімо їх разом — і ними ми запалимо світ любов'ю до Бога!». Павліна (Марія) Жарікот несла Добру Новину Євангелія Христового до працівників фабрик та заводів, де разом з ними молилася вервицю і збирала пожертви для апостольської праці Живої Вервиці у Франції. Стараннями організації було надруковано багато релігійної літератури, яка допомагаєла вірним у їхньому духовному зрості.

До 1831 року кількість членів Всесвітньої Організації Живої Вервиці зросла до 200 тисяч. На кінець 1837 року вона налічувала близько одного мільйона осіб, а перед смертю засновниці організація нараховувала майже два мільйони членів. Молитва на вервиці, яку часто висміювали впродовж історії, — це найбільша духовна зброя людства, захорона, яку сили зла не можуть подолати. Це зброя та духовний лік, якому «немає рівних», яка переможе ворогів святої Матері Церкви і, нарешті, принесе мир стомленому війнами та гріхом світові.

Преподобна Павліна (Марія) Жарікот померла у 1862 році. Папа Іван XXIII у 1963 році підписав декрет, який ствердив видатні заслуги та чесноти Павліни Жарікот і проголосив її блаженною.

Папа Лев XIII свого часу сказав: «Багато християнських народів шукає захисту у Божої Матері із завзяттям, що зростає з кожним днем; і вони все більше й більше моляться Святу Вервицю, що є не лише ліком від немочей, але й свідченням християнської побожності!»

Жива Вервиця — це не новий вид побожності, але продовження вервиці, яку ширив ще св. Домінік і про яку по всьому світі говорила у своїх об'явленнях Богородиця. У ці дні безладу, зла і панування гріха Жива Вервиця може стати діяльною силою в кожній сім'ї для утвердженя християнських цінностей та зросту у вірі, надії й любові. Це дарунок від Цариці Небес!

Далі буде.

Адреса українського представництва Всесвітньої Організації Живої Вервиці імені святої Філомени

A/C – 841
Львів – 8, 79008
тел/факс +380322-76-39-62
моб.: +38067-679-54-35
e-mail: Kolodijivan@yahoo.com
www.philomena.org

Ігор СКЛЕНАР

СУМНИЙ ЮВІЛЕЙ

60 років тому у Львові в соборі св.Юра відбулася трагічна подія – Львівський псевдособор, яка позначилася на подальшій долі греко-католицької Церкви не лише в Україні, а й в Центрально-Східній Європі.

Історики охарактеризували цю подію псевдособором з тієї причини, що його скликання було неканонічним і відбувалося за відсутності греко-католицького ієрархічного проводу і без його благословення. Як відомо, ще в квітні 1945 року митрополита Йосифа Сліпого і всіх греко-католицьких єпископів було без жодної вини заарештовано комуністичною владою. Напередодні цієї акції в львівській газеті «Вільна Україна» було опубліковано брудний пасквіль Я.Галана про нашу Церкву і наклепи на вже покійного тоді митрополита Андрея Шептицького. В травні 1945 року була створена «Ініціативна група» з трьох колишніх греко-католицьких священиків, очолена о. д-ром Гавриїлом Костельником. У своєму зверненні до «всечесного греко-католицького духовенства» члени цієї «групи» переконували в тому, що Берестейська унія принесла негативні наслідки для української Церкви, а візантійсько-український обряд був златинізований. Через те, що наша Церква, на думку авторів звернення, залишилася «без проводу» і «в безладді», її треба з'єднати з «всеруською православною Церквою». Всі аргументи цього звернення не були побудовані на історичній правді, а мали політичне забарвлення. Розпочалася агітаційна робота серед духовних осіб УГКЦ, щоб вони підписували перехід на «православ'я», а хто цього не робив, зазнав переслідувань з боку комуністичної влади.

Щоб надати соборові «канонічного характеру», московський патріарх доручив висвятити у Києві на православних єпископів двох членів згаданої групи — о.Антонія Пельвецького і о.д-ра Михайла Мельника. Питання присутності «своїх» єпископів на «соборі» було вирішено.

8-10 березня 1946 року у храмі св.Юра 216 священиків — делегатів «собору» і 19 мирян з трьох єпархій — Львівської, Перемишльської і Станіславівської — за присутності делегації московського патріархату прийняли рішення «воз'єднатися» з російською православною Церквою, а акт Берестейської унії 1596 року визнати недійсним. Головною дійовою особою цього зібрання був о. Г. Костельник, який вкотре переконував у підступності Ватикану і підступних намірах Римо-Католицької Церкви, згадував Польщу, яка в змові з Римом, «хотіла ліквідувати унію» і говорив про «світле майбутнє» після «возз'єднання». Режисура псевдо-собору цілком відповідала кращим взірцям партійних традицій, рішення приймалися без жодних дискусій і одноголосно. Побут

делегатів і їхній час регулювалися органами НКВД.

«Воз'єднання» з РПЦ спричинило негативні наслідки для нашої Церкви. Тисячі священиків, сотні монахів і монахинь різних Чинів і Згромаджень, тисячі простих людей, вірних УГКЦ були заслані до Сибіру або фізично знищені у тюрмах. Львівський псевдособор поклав початок підпільній діяльності греко-католицької Церкви, яку сучасні церковні історики означили як «катакомбний період», тому що всі її члени мусили таємно визнавати свою віру, як це робили перші християни за часів імператора Нерона. Скільки ісповідників віри за більш ніж 40 років підпілля засвідчило, що жодні, найпродуманіші схеми нищення нашої Церкви, не здатні загасити вогню вірності до Апостольської столиці і любові до своєї віри та обряду! Катакомбний період УГКЦ став феноменом свідчення Христа в другій половині XX ст., який завершився її поступовим відродженням на початку 90-их років. Ще до сьогодні живуть свідки того жорстокого часу, ті, хто зазнав терпінь і насильства з боку «ліквідаторів» унії. Один з них — 96-літній ієромонах василіянин Дам'ян Богун дякує Богові, що дожив до такого часу, коли може вільно сповідувати свою віру у вільній державі, тому що він пам'ятає, що таке люті сибірські морози, Богослужіння в конспіративних помешканнях при зашторених вікнах, таємне спілкування із співбратами по Чину тощо. Його приклад жертвенності та багатьох інших духовних осіб нашої Церкви переконує в тому, що Бог у найжорстокіші часи був з нашою Церквою і вивів з неволі, в яку її завели на Львівському псевдособорі.

Трагічна подія 60-літньої давності — це не одинокий акт нищення «ненависних уніатів». Наша Церква завжди була більмом в оці московського православ'я, яке за вказівками царів і «вождів» намагалися її знищити. Псевдособор — це логічне продовження втілення у життя надуманої теорії Москви про її особливу місію, про «третій Рим».

На жаль, і сьогодні Московська патріархія не визнала того, що в сталінський період вона брала участь у насильній ліквідації нашої Церкви, не змирилася з тим, що її діяльність протягом більше ніж 15 років в незалежній Україні — це доконаний факт. Ми ще чуємо голоси про те, що греко-католики вчинили «погром православних єпархій в Західній Україні». Ще до сьогодні у деяких церковних виданнях іншої конфесії пишуть про те, що «унія — це штучний витвір» і не шкодують епітетів на означення нашої віри та обряду на кшалт «схизматики». Тому залишається тільки молитися за те, щоб представники іншої конфесії усвідомили, що лише рівноправний діалог без політичного забарвлення, побудований на християнських засадах, може розв'язати усі суперечності й конфлікти, які залишила нам історія минулого століття.

Підготувала с. Домініка Данканич, ЧСВВ

«ЯКЩО ТАКА СУДЬБА БОЖА, ТО Я ГИНУ ЗА ВІРУ І ЗА НАРОД»

Отець Йосиф Бучинський народився 5 вересня 1891 р. в селянській родині Миколи та Марії Бучинських в с. Застав'я Тернопільського району Тернопільської області. Батьки виховували своїх дітей в глибоко релігійному християнському дусі, з дитинства прищеплюючи любов до Бога та рідної землі. Ще малим хлопчиком Йосиф прислуговував у церкві, любив молитися, з дитинства мріяв стати священиком.

Закінчивши школу у рідному селі, навчався в Тернопільській гімназії. Важко доводилось працювати, щоб оплатити навчання, але маючи великі здібності до науки, Йосиф часто допомагав слабшим студентам, за що отримував гроші, як платив за навчання. В 1909 р., зразково закінчивши гімназію, молодий юнак вступив до Львівської Греко-Католицької Духовної Семінарії, а згодом, продовжив навчання в Інсбруку в Австрії. Після закінчення студій, Слуга Божий одружився з Іванною Могильницькою. Господь поблагословив подружжя одинадцятьма дітьми, троє з яких в ранньому дитинстві померли.

В 1917 р. о. Йосиф Бучинський отримав священичі свячення з рук Митрополита Андрея Шептицького в Соборі св. Юра у Львові. Спочатку був призначений парохом с. Гринів, пізніше с. Вишнівчик, а від 1930 р. о. Йосифа призначено парохом в с. Петрики. Тут Слуга Божий розпочав активну працю, щоб підняти духовний рівень села. З його ініціативи починають діяти гурток читальні «Просвіта», гурток Серця Ісусового та гурток Непорочного Зачаття Матері Божої. З ініціативи Слуги Божого організовано церковний хор «Просвіта». Отець був дуже добрим і вирозумілим до людських потреб, співчутливим до чужого горя, ніколи не опускав нагоди зробити добре діло. Його проповіді були глибоко духовними, слова знаходили місце в кожному людському серці. Неодноразово о. Йосиф в часі проповідей застерігав вірних перед переслідуваннями, котрі доведеться

пережити в ім'я правди: «Вас будуть переслідувати, будуть церкви закривати, але Ви тримайтеся дружно, йдіть навіть під хрест чи фігурку і моліться, не покидайте Божого Дому».

В 1938 р. Митрополит Андрей Шептицький призначив Слугу Божого парохом с. Мишковичі. З ініціативи о. Йосифа при парафії почала діяти читальня «Просвіти», до праці в якій були залучені його діти. Сім'я Бучинських була працелюбною, Слуга Божий виховував дітей в любові до праці, сам виконуючи найважчу роботу. Він був щедро наділений від Бога педагогічними здібностями, вмів знайти підхід до дитячих сердець, дуже добре розумів, що діти — наше майбутнє. Тому з приходом на парафію розпочав уроки катехизму в школі. Був дуже добрим, спокійним, лагідним до дітей, особливо до тих, що були з бідніших родин. Село жило дружньо, як одна родина, в якій о. Йосифа називали батьком села, до якого всі горнулись, «як вівці до пастиря», а п. Іванну — «хресною матір'ю», бо була акушеркою.

7 липня 1940 р. отця Йосифа Бучинського було запрошено до Баувері, щоб взяти участь в святковій Літургії з нагоди Празника Різдва Івана Христителя. Перед цією подією він у колі своєї сім'ї говорив: «...я повинен очі людям розкрити, що йде червоний кат зі сходу». На прохання дружини залишатись непомітним і мовчати, щоб не стягати на себе зайвого гніву зі сторони противників, спокійно відповів: «Я пастир Божий і повинен людям очі відкрити».

Під час Служби Божої о. Йосиф виголосив проповідь з критикою совєтського режиму, політики більшовицької партії й державних органів влади щодо Греко-Католицької Церкви і взагалі віри в Бога. Саме це й послужило приводом до арешту Слуги Божого, бо не тільки ця, але й усі проповіді о. Йосифа просвічували людей не тільки релігійно, але і патріотично.

9 вересня 1940 р. задовго перед світанком парафіяльний будинок оточила група озброєних енкаведистів. На стукіт у двері о. Йосиф прокинувся і підійшов ближче. Запитавши, хто там, почув відповідь, що це подорожній, хоче напувати коней, але не має відра. Не підозрюючи обману, Слуга Божий хотів послужити незнайомій людині і взявши відро, відчинив двері. В цю мить на нього спрямували зброю, в будинок ввірвалась група енкаведистів, які почали проводити ретельний обшук всіх кімнат.

Вранці селяни, побачивши, що парафіяльний будинок оточений енкаведистами, налякались і почали дзвонити на сполох в церковні дзвони, на що до плебанії позбігались люди не тільки з Мишкович, але й із сусідніх сіл. Усі рішуче протестували проти арешту о. Йосифа, а в той час енкаведисти по радіо викликали кінний наряд внутрішніх сил, щоб спрямувати його на беззбройний народ. Після того, як слідчі закінчили обшук будинку, о. Йосифа зі зв'язаними руками кинули на вантажну машину, яка була «щільно оточена озброєними енкаведистами». Коли машина із заарештованими виїжджала з

подвір'я, люди кричали: «Віддайте нам нашого отця! Душогуби! Кати!... Відпустіть нам нашого душпастиря!». Але енкаведисти безжалісно нагайками розганяли людей, наїжджаючи на них кіньми, б'ючи прикладами рушниць та безнастанно погрожували о. Йосифу: «Ти відповіси за той збунтований народ, бо ти його так збунтував». 9 вересня 1940 р. заарештовано о. Йосифа і всіх, хто гостював у родині Бучинських. Отця відвезли до тернопільської тюрми, опісля до «Бригідок» у Львові. Тут розпочались безнастанні допити, які переплітались із жорстокими знущаннями та болючими тортурами. Конкретної офіційної причини арешту Слуги Божого не було вказано. «... Вони *(енкаведисти)* мали на приміті арештувати священиків, щоби вони не були підтримкою для народу в селі. ...вони, як кажеться, на то задивлялись, що народ підбурений. І ким підбурений — того треба знищити».

З початком війни з наказу Сталіна розпочалось масове знищення в'язнів. Щодня й щоночі тюремне подвір'я було залите кров'ю мучеників, яких жорстоко мучили і вбивали. Щоб заглушити крики вмираючих, запускали двигун трактора, який працював під час вбивства невинних. Слуга Божий о. Йосиф перебував у в'язниці до самої смерті. Впродовж цього часу він старався послужити співв'язням як міг, з великою посвятою виконуючи душпастирські обов'язки. Найбільш засмучених і терплячих заспокоював словами: «...то судьба. Бог так хоче — так мусить бути». Отець Йосиф поєднував людей з Богом в святій Тайні Покаяння, додавав відваги й мужності тим, що були приречені на смерть, хоча й сам був в цьому списку.

«Якщо така судьба Божа, то я гину за віру і за народ. А жінка нехай виховує дітей, так як ми виховували», — сказав день перед своєю смертю, 25 червня 1941 р., бо вже наступного дня групу в'язнів повели на страту, а між ними був і слуга Божий о. Йосиф Бучинський. Перелякані люди тремтіли від жаху близької смерті і, власне, в цей момент о. Йосиф як справжній душпастир, щоб підтримати їх на дусі, промовив останні слова: «Треба годитися з волею Божою. На це приготовитися — віддати душу Богові». Опісля подав розрішення всім бажаючим, таким чином підтримував в людських душах надію на Боже милосердя й справедливість. 26 червня 1941 року о. Йосифа Бучинського разом із сином Степаном та багатьма іншими в'язнями, проти яких було висунуто звинувачення як проти «ворогів народу», розстріляли.

Життя і діяльність слуги Божого о. Йосифа Бучинського є промовистим свідченням вірності до кінця священичому покликанню. Він був тим, хто вмів любити безкорисливою любов'ю, сумлінно та з великою відповідальністю ставився до своїх душпастирських обов'язків, ніколи не відмовляв у служінні, визначався скромністю, справедливістю, твердістю й непохитністю у вірі. Впродовж цілого наповненого чеснотами життя слуга Божий був залюблений в молитву, в якій віднаходив силу до боротьби, відповідь на всі турботи і проблеми, бо мав

неустанну довіру до Бога. Гаслом о. Йосифа були слова: «Якщо хтось кинув камінь в тебе, то ти його злови за руку і спитай, чи добре зробив. І ніколи не роби зла».

Поховано Слугу Божого на Личаківському цвинтарі у Львові в одній із загальних могил жертв більшовицького терору. Згідно з постановою від 30 вересня 1992 р. прокурор Львівської області визнав Бучинського Йосифа Миколайовича реабілітованим.

Якщо маєте будь-яку інформацію стосовно кандидата до беатифікації, ласкаво просимо надсилати її за адресою:

Місія «Постуляційний Центр беатифікації й канонізації святих УГКЦ»
пл. Соборна, 3а
м. Львів 79008
тел./факс (0322) 79-84-42

ВІТАЄМО!

«Як правдивий священик, ти найперше приносив Богові безкровну жертву».

Ці слова святкового тропаря відкривають перед нашим поглядом глибинне значення священичого покликання, яке полягає у відкриванні для людей Божої любові. Любов, що проявляється у даруванні себе іншим, повнотою здійснюється у Пресвятій Тайні Євхаристії. Через службу священика для вірних відкриваються безмежні обрії Божих ласк. Тому у своєму серці плекаймо глибоку вдячність Господу Богу за кожний дар священства. 21 березня відзначає 30-ліття ієрейського рукоположення о. Доротей Крефер із Бразилійської провінції оо. Василіян; також о. Атанасій Пекар член американської василіянської провінції, 24 березня святкує ювілей 60-ліття священства. Дякуючи Богові за невтомну працю отців ювілянтів у Христовому винограднику, сердечно вітаємо їх з ювілеєм та бажаємо Божої ласки та наснаги служити йому через посвяту життя і приношення Безкровної Жертви.

Многая і благая літа!

З'їзд мирян Української Греко-Католицької Церкви

10 лютого 2006 року у Львівській духовній семінарії Святого Духа відбувся з'їзд мирян УГКЦ «Відповідальність мирян за Церкву і Державу». Його, з благословення Блаженнішого Любомира Гузара, Глави УГКЦ, організувала Комісія у справах мирян Львівської архиєпархії. На з'їзді, зокрема, зазначалось, що Церква, з одного боку, старається не брати безпосередньої участі у виборчих перегонах, а з іншого — вболіває і молиться за добрий вибір кандидатів до управління державою. Завдання Церкви — підготувати мирян як добрих християн до участі у виборах. Інша важлива роль мирянина — брати активну участь у житті Церкви.

Хіротонія владики Богдана Дзюраха

У середу, 15 лютого 2006 року, на свято Стрітення Господнього в Архикатедральному соборі Св. Юра у Львові відбулася архиєрейська хіротонія преосвященного владики Богдана Дзюраха, ЧНІ. Літургію очолив Блаженніший Любомир, а співсвятителями нового архиєрея були владики Ігор Возьняк та Юліян Вороновський. Літургію також співслужили високопреосвященний архиєпископ Іван Юркович, Апостольський нунцій в Україні, архиєпископ Іван Мартиняк, митрополит Перемишльсько-Варшавський, владики УГКЦ з України та з-закордону, владики Римо-Католицької Церкви в Україні, численні священики. Апостольський нунцій у своїй промові зазначив: "Я особливо вдячний Господеві за можливість бути сьогодні серед вас і уділити вам Благословення Святішого Отця Венедикта XVI, якого я представляю у вашій країні. Новообрані

єпископи входять до складу Апостольської Колегії, тісно об'єднуючись навколо Єпископа Риму, свого Глави, і кожен несе разом з ним відповідальність не лише за свою окрему помісну Церкву, але за Церкву в усьому світі. І саме цей вселенський вимір надає їй особливої краси, залишаючи її завжди відкритою до кожної людини, незалежно від того, якого вона роду, мови, нації".

XXII Міжнародний конгрес родин відбудеться в Україні

9-11 травня 2006 року у м. Києві проходитиме XXII Міжнародний конгрес родин. Його тема: **„Родина – спільнота любові".** Цей захід є продовженням конгресів родин, які з 80-х років XX століття відбуваються в усьому світі. Метою конгресів є обговорення та спільний пошук можливих шляхів вирішення проблем, пов'язаних з родиною та подружжям, у світлі християнських цінностей. Проблематика базована на становищі родини в країні, в якій проводиться конгрес. Такі заходи стають нагодою для зустрічі та обміну досвідом як між окремими особами, так і між організаціями, які працюють для розвитку родини. Організатори цьогорічного конгресу ставлять перед собою мету представити на державному рівні християнський погляд на подружжя і сім'ю та їх важливість у процесі побудови здорового суспільства; проаналізувати теперішнє становище сім'ї та подружжя в Україні; обмінюватися досвідом з іншими країнами щодо праці з родинами на державному та церковному рівнях;

спільно шукати практичні вирішення проблем сім'ї та подружжя. Заплановано, що в конгресі візьмуть участь представники усіх християнських Церков і конфесій України, інших віровизнань, зокрема євреї та мусульмани, державної влади, громадських та державних пророднинних організацій з України та з-за кордону і засобів масової інформації тощо — всього близько 500 осіб. Є сподівання, що довкола задуму відродження та зміцнення найменшого ядра суспільства — родини — вдасться об'єднати зусилля усього українського суспільства. Цей міжнародний конгрес родини має слугувати зміцненню інституції сім'ї в Україні, пропагуванню сімейних цінностей та співпраці з державними та громадськими організаціями у цих напрямках, впливаючи таким чином на формування державної сімейної політики в Україні.

Сьогодні в Росії є 16 священиків греко-католиків

За свідченням преосвященного владики Йосифа Верта, голови Конференції Римо-Католицьких Єпископів Росії та ординарія для католиків візантійського обряду Росії, на території азійської частини Росії, в Сибіру, проживає близько двох мільйонів українців. І якщо в Україні 10 відсотків населення — католики, то можна припустити, що в Сибіру ще вищий відсоток католиків, тому що із Західної України було більше депортацій, аніж із Східної. Зараз в Росії є 16 священиків греко-католиків або біритуалістів (які можуть служити у двох обрядах). Найбільше вірних визнають свою приналежність до УГКЦ у м. Прокоп'євську на Кузбасі та в Омську, де вже існує греко-католицька громада. На півночі Тюменської області Росії проживають сотні тисяч українців, які 30 років тому приїхали на нафтові розробки. З них 10 відсотків чи більше є греко-католиками, і це не тільки греко-католики за походженням, а й за змістом. Повертаючись влітку в Україну у відпустку, вони йдуть до Сповіді, приймають інші Святі Тайни. На сьогодні активною душпастирською працею необхідно охопити не менше ніж 300 тисяч греко-католиків у Росії.

З 1 січня 2006 року в Українській Греко-Католицькій Церкві розпочався Рік захисту духовного світу дитини, який вона проголосила спільно із керівниками християнських Церков України 27 грудня 2005 року. Метою проголошення Року захисту духовного світу дитини є активізація та об'єднання зусиль християнських Церков та конфесій, державних і суспільних інституцій задля плекання духовного світу дитини на основі традиційних для України християнських цінностей. Президент України проголосив 2006 рік роком захисту прав дитини, бо є багато речей, які діються не на користь дитини, і те, на що дитина має право, не реалізується. Однак програма, представлена Президентом України, виконуватиметься на соціальному рівні, щоб забезпечити соціальні права. Керівники християнських Церков вважали за доцільне поряд зі всіма тілесними

потребами дитини звернути увагу також на духовні. Адже дитинство є дуже коротким, проте важливим періодом: те, що дитина отримує у свої перші роки, несе через все життя. Зараз комісії УГКЦ опрацьовують свої пропозиції для належного відзначення цього року, адже не всі заходи будуть спільними для всіх християнських Церков, а відбуватимуться всередині поодиноких церковних спільнот. Ціла Церква повинна усвідомити духовні потреби дитини. В цьому намірі молитиметься під час Святої Літургії і в особливих молитвах, які ще мають бути підготовлені. Крім того, ми повинні звернути увагу на дуже важливий елемент — обов'язок батьків дбати не тільки про фізичне формування дитини та забезпечення її потреб, а й про духовне виховання. Батьки є першими вихователями і ми мусимо нагадати їм про цей обов'язок, а відтак старатися допомогти їм якнайкраще це своє життєве завдання виконати.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Слава Ісусу Христу!

Пише до вас жителька села В. Чорнокінці Чортківського району Тернопільської області Орел Ольга Михайлівна.

Я тяжко захворіла у 1997 році: виявили саркоїдоз лімфатичних вузлів. Лікувалася довго, щиро молилася і зверталася до св. Тадея, до Миколая Чарнецького, давала пожертву на Служби Божі.

Зараз я знову у лікарні, але вірю у ласки Божі. 21 листопада 2003 року у Тернополі мені зробили бронхоскопію, я втратила свідомість. Лікарі зібрали консиліум і боролися за моє життя. Лише один лікар сказав: Все у Божих руках". І дійсно воно так, тому що у цей час далеко від Тернополя в с. В. Чорнокінці отець Богдан Недільський відправляв Службу Божу за здоров'я, а на коридорі чужа бабуся із Теребовлі щиро молилася на протязі трьох годин. Коли до мене повернулась свідомість, то сказала: Господи, дякую Тобі за Твої ласки до мене, Ти допоміг мені повернутися до свідомості і оздоровив мене.

З того часу я, мої батьки, діти, внуки віримо і просимо заступництва, опіки Ісуса Христа, Матінки Божої, Святого Юди-Тадея, Миколая Чарнецького у великому горі, печалі і віддаємо належну пошану їм. Поширювала і буду поширювати набожність на честь святого Тадея, святого чудотворця Миколая Чарнецького, де тільки можливо, щоб своєю ревністю завоювати собі їхню постійну опіку; постановляю виконувати милосердні вчинки, пам'ятати, що блаженні милосердні, бо вони милосердя доступлять.

Шановні християни! Будьмо завжди милосердні один до одного і щиро молімося! Лише милостивий Господь Бог і його заступники допомагають долати всі труднощі, хвороби, негаразди.

Орел О. М., с. В Чорнокінці
Чортківський р-н, Тернопільська обл.

Щира подяка Божому милосердю, Непорочній Діві Марії і терплячим душам у чистилищі, завдяки яким мої дві дочки вступили до Ужгородського Національного Університету.

Марта Стегура
Ужгород

Сердечна подяка св. Юді Тадею за ласку швидкого працевлаштування.

Оксана
с. Коросно, Перемишлянський р-н,
Львівська обл.

Складаємо сердечну подяку Господу Богу, що Він надихнув серця співчуттям до ближнього. Сердечно дякуємо за допомогу всім людям доброї волі, а особливо нашому пароху о. Мирославу за вкладену працю та молитву. Бажаємо доброго здоров'я і Божої благодаті отцю і його родині.

Парафіяни с. Майничі
(парафія Волоща)
Львівська обл.

Висловлюю щиру подяку Господу Богу, Матері Божій, блаженному Миколаю Чарнецькому, ап. Юді Тадею, св. монаху Шарбелю, слузі Божому митрополиту Андрею Шептицькому за вислухані молитви, одужання, опіку над родиною та особливі ласки.

З повагою, Віра
м. Свалява, Закарпатська обл.

Висловлюю щиросердечну подяку Господу Богу, Матері Божій, Ангелу-хоронителю, всім небесним заступникам за щасливу операцію, яка відбулася 22 грудня в Києві в інституті Нейрохірургії. Хочу висловити велику подяку настоятелю церкви верховних апостолів Петра і Павла м. Дрогобича о. Якову, який підтримував мене в тяжкій біді, уділив св. Тайни Сповіді, Причастя та Оливопомазання і молився за моє оздоровлення, о. Лаврентію, о. Тадею, о. Інокентію, які під час богослужінь молилися за підтримку в тяжкій біді, а також братам-василіянам, с. Тарсикії, п. Вірі Ільницькій, старшій ревнительці п. Ірині і всьому Апостольству молитви, які молилися за мене цілий місяць, а також хористам із церковних хорів, всім парафіянам з церкви Петра і Павла. Щиро дякую всім за грошову допомогу, яку в сумі 1250 грн. передали для мене. Нехай Господь Бог нагородить вас щастям, здоров'ям на многі літа!

Галина Мазурик
м. Дрогобич, Львівської обл.

Висловлюємо подяку Господу Богу, Пречистій Діві Марії і св. ап. Юді Тадею за вислухані молитви.

Катерина і Марія, с. Зимна Вода,
Пустомитівський р-н, Львівської обл.

Шановна редакціє!
Родини Лавренюків та Прийдунів з Дніпропетровської області бажають висловити щиру подяку на сторінках вашого журналу Господу в Пресвятій Трійці, нашій заступниці Пресвятій Богородиці, св. Юді Тадею, св. Антонію Падевському, блаж. Миколаю Чернецькому та всім святим за їхнє заступництво і допомогу в наших проханнях. Хай Господь Бог благословить Вас!

А.Д. Прийдун
вул. Комсомольська, 57/57 м.
Першотравенськ,
Дніпропетровська обл.

З Вашою допомогою хочу висловити подяку Господу Богу, Діві Марії, св. монаху Шарбелю, св. Бенедикту, св. Антонію, св. Партенію за велику опіку над родиною та особливі ласки.

З повагою Петро Бобко, с. В'язова,
Львівська обл.

УПОКОЇВСЯ В БОЗІ ВЛАДИКА ІВАН ХОМА, ТИТУЛЯРНИЙ ЄПИСКОП ПАТАРИ

Владика Іван Хома народився в м. Хирові на Львівщині 27 листопада 1923 року в багатодітній родині робітника залізниці, інваліда Першої світової війни. Початкову школу закінчив у Хирові, середню освіту здобував у гімназіях Перемишля та Самбора. З 1942 до 1945 року навчався в Духовній семінарії в Перемишлі, а в березні 1946 року прибув до Рима, де почав студії в Папському інституті Урбаніянум і виховувався в українській Колегії св. Йосафата. У 1951 р. захистив докторат із богослов'я. Ієрейські свячення йому уділив 29 червня 1949 р. архиєпископ Іван Бучко, залучаючи відразу молодого священика до роботи у своїй канцелярії Апостольського візитатора для українців у Західній Європі. Тут о. Іван працював до 1963 року як другий секретар й архівар. У 1959 р. від блаженного папи Івана XXIII отримав титул папського прелата. У 1969-1996 викладав історію Вселенської та Української Церков у Малій духовній семінарії в Римі, яку очолювали отці Салезіяни.

З часу виходу на волю митрополита Йосифа Сліпого і до його смерті (1963-1984) о. Іван працював як його секретар, канцлер і член львівського крилосу (від 1978 до 1992 року). 2 квітня 1977 року патріарх Йосиф висвятив його на єпископа. У 1996 році Слуга Божий папа Іван Павло II підтвердив хіротонію та іменував його титулярним єпископом Патари. Кардинал Мирослав Любачівський у 1998 році призначив його апокризарієм УГКЦ в Римі.

Спершу як священик, а потім як єпископ, владика Іван виконував у Римі ще й такі обов'язки: з 1960 до 1997 року секретар Українського богословського наукового товариства і головний редактор журналу «Богословія»; з 1965 до 1999 викладач історії Церкви в УКУ; з 1985 до 2001 року ректор УКУ; з 1998 до 2000 року перший член комісії для підготовки святкування Ювілейного року в УГКЦ; з 1989 до 2002 року голова Товариства святої Софії. Цю низку багатогранних обов'язків апостоляту для УГКЦ в Римі виконував у тісній співпраці з нашими владиками, зокрема архиєпископом Іваном Бучком, патріархом Йосифом, кардиналом Мирославом і блаженнішим Любомиром.

Покійний залишив для УГКЦ та її богослов'я кілька історичних творів, видав майже всі твори патріарха Йосифа, написав цілу низку наукових праць, засвідчуючи відданість і любов до рідної Церкви і свого народу. Спочив у Бозі після довгої недуги в Римі 3 лютого 2006 року.

Дякуючи Богові за дар його життя і священицького та єпископського служіння, поручаємо душу новопереставленого архиєрея Івана в руки милосердного Отця, щоб упокоїв його, "де праведні спочивають".

Вічна йому пам'ять!

Прес-секретаріат Глави УГКЦ

о. Мелетій Батіг ЧСВВ
м. Бар

ДОБРОМ ЗІГРІТЕ СЕРЦЕ

На Львівському вокзалі розпочалась посадка на приміський поїзд. Кожен хотів якнайскоріше увійти у вагон і заняти вигідне місце. Старенька бабуся намагалась піднятись на підніжки, та даремно. Її весь час відштовхували і бабуся залишалась позаду черги. Все ж таки і вона увійшла у вагон, та місця їй не було. Всі місця були заняті. Хто сильніший, тим і кращі місця дістались. На бабусю ніхто не зважав. Знесилена сіла на свій клунок, бо хотіла хоч трішки відпочити.

– Вам, бабусю, вдома сидіти б, а ви ще поїздами їздите, – дорікав здоровий молодий чоловік, якому ніде було ноги простягнути.

– Пора вже вам на цвинтар їхати, – обізвався чоловік, який сидів поруч. Бабуся мовчала, а потім через деякий час відповіла якось ображено:

– А я і їду на цвинтар... – трохи помовчавши, знову повторила, – на цвинтар, так-так. Я вже своє віджила.

Всі у вагоні мовчали і, як тільки поїзд зупинився, дехто вийшов. У вагоні ставало вільніше.

– Ось тут сядьте, біля нас. Ми трошки потиснемось, а ви ж худенькі, – заговорила в кутику жінка.

– Дякую! – бабуся піднялась із клунка і примостилась біля жінки, що запросила сісти.

– Ой і люди тепер стали погані, кожне думає за себе, – говорила жінка, бажаючи заспокоїти бабусю.

– Та люди, які колись були, такі і зараз є. Часи важкі настали. Колгоспи почали заводити, кожний шукає роботи, щоб вижити, – спокійно відповіла бабуся і, витягнувши з кишені вервичку, почала молитися, пребираючи зернятко за зернятком.

Ті, що сиділи біля бабусі мовчали, і час від часу споглядали, як уважно вона молилась, створюючи спокій в їхніх душах. Закінчивши молитву, тричі перехрестилась, поцілувала хрестик і заховала вервичку.

– Далеко їдете, бабусю?

– Аж до Яворова, а потім ще пішки дванадцять кілометрів. Вже знемагаю, сімдесят п'ятий рік іде. Життя швидко проминуло. Дякую Богові, що дав здоров'я. Весь час працювала.

– В гості їздили, чи когось відвідували?

– Як вам сказати… Всю мою родину порозселяли ще в сороковому році. От і доводиться їздити то до одних, то до інших. Відчуваю, що моя свічка згасає, тому їду до старшого сина ще до зими, бо не знаю як там буде. Не можу спокійно сидіти, коли знаю, що у моїй родині не вистачає моїх рук.

Бабуся розговорилась, а жінка, яка сиділа поруч, уважно слухала, співчуваючи їй, а бабуся продовжувала:

– Ми жили там, де тепер військовий полігон, ще за Першої війни зазнали біди. Великі бої йшли там, села погоріли. Слава Богу, відбудувались, а тут вже прийшла теперішня влада і нас усіх виселили. Одного сина заарештували, у сорок першому загинув у тюрмі, коли вже німці наступали. Одного забрали до війська аж під Японію, не вернувся, пропав без вісті. А старшого, до якого я їду, не було вдома, коли виселяли наше село. Слава Богові залишився, бо і його хотіли арештувати. А я кожен день молилася, як за сина, так і за дітей його, щоб не залишились сиротами, а молодший син залишив діточок. Після цього як його арештували, дружина захворіла і померла. А тут війна, а після війни нелегко було. То довелось все залишити, бо рятувати треба було своїх внучат-сиріток. А як вже вони почали ходити в школу, то дочка просить, щоб я приїхала, бо в неї раптово помер чоловік, і вона сама захворіла. І тут знову діти… Побула якийсь час в дочки з дітьми, пишуть з дому: «Бабусю, приїжджайте, бо дідусь тяжко захворів». Поїхала до чоловіка – його параліч схопив. Цілий рік була біля нього. А як помер, то знову поїхала до дочки, а вірніше до її дітей.

Дякую Богові, що всі мої внуки здорові і в школі добре вчаться. Та найбільше боюся, щоб вони не втратили віри в Бога.

А тепер вже нездужаю, слабість, голова крутиться, відчуваю, що скоро помру. Хочу, щоб мене похоронили біля чоловіка. Їду додому, до старшого сина, а там Божа воля.

Поїзд зупинився, і жінка, яка сиділа біля бабусі, попрощалась з нею, ще й поцілувала її та промовила з болем у серці:

– Щасти вам Боже, тільки не вмирайте. Таких людей як ви дуже мало. Ох, якби я мала таку бабусю… Будьте здоровенькі! Як вас хоч звати?

– Ганна. І ви будьте щасливі. Нехай Бог вас благословить.

Бабуся Ганна їхала аж до станції в Яворів, а потім ще пішки йшла до свого дому. Ніхто її не зустрічав, тільки на подвір'ї діти впізнали свою добру бабусю. А вона, знеможена, найменшу внучку взяла на руки, обцілувала і, не зважаючи на втому, понесла її до хати. А всі інші діти не відступали від бабусі. В хаті були батьки і всі раділи, що нарешті повернулась бабуся додому. Батьки навіть почали покрикувати на дітей:

– Та дайте хоч трохи з дороги відпочити бабусі.

А вона витягує цукорки і кожному дарує, і розпитує про всіх родичів:

– А як там Оксанка і Катерина?

– Здорові. Ходять до школи і до нас приходять. Завтра вже будуть в нас.

Вона розпитувала саме про дітей-сиріток, яких малими няньчила.

На другий день була повна хата дітей. Бабуся Ганна, як могла, про все розповідала. А діти весь час щось запитували. А коли діти починали

пустувати, вона їм розповідала про найстрашніше, про Страшний Суд.

– Тоді ангели затрублять з чоти-рьох сторін на трубах. Звук буде такий, що всі мертві і живі стануть пе-ред Христом на суд. Христос з дванадцятьма апостолами буде всіх по своїй справедливості судити. Грішникам ще буде коротка широка, але чорна дорога до пекла. А правед-ники підуть вузь-кою кам'янистою дорогою до неба. Це так зробить Господь, щоб ще всім пригадати про своє життя на землі. Ті, що підуть до неба, будуть радіти, незважаючи на важку дорогу. А ті, що підуть до пекла, будуть плакати і ридати, бо знатимуть вони, що йдуть на вічні муки. Тому слухайтеся, діти, і будьте чемними, щоб і ви всі пішли до неба. Ось таким буде другий прихід Христа.

Багато ще дечого розповідала дітям із Біблії. Вони любили бабусю і завжди радо слухали її. Через місяць Ганна важко захворіла і вже піднятись не змогла. Всім заповідала, що буде вмирати, і до цього готувалась. Просила про Сповідь. Під час своєї недуги ніколи не нарікала на Бога, а лише просила Його про щасливу долю свого насліддя — тепер вже внуків і правнуків.

— Ох, якби я хотіла, щоб хтось із вас був священиком чи мона-хинею, бо ваш батько був талановитим, але часи були важкі — війни, розруха. Мож-ливо, Бог

дасть і на-стануть кращі часи. Тому, діти, вчіться і слухайтеся батьків, — так перед смертю своєю навчала бабуся своїх внуків.

– За своїм життям не жалію, хоч були труднощі, а жалію, що так швидко проминули літа. Така воля Божа. Тож прости мені, Боже, за все і прийми мою душу.

З цими словами в присутності своїх дітей і внуків бабуся відійшла у вічність…

Померла добра бабуся Ганна, але дух її залишиться назавжди в її родині. А вона розпочала нове життя…

Віра Ільницька
м. Дрогобич

ДИВНЕ «ПОКЛИКАННЯ»

Сама... самотня... А там, на високій гірській вершині, все пари, пари, пари... Разом ростуть, разом цвітуть, один до одного горнуться...

То правда, що очі безногого серед натовпу і гамору бачать одні ноги, а погляд самотнього — лише закоханих.

То правда, що нестерпно важко «не мати нікого...»

Так жила мала і непомітна Квітка на самотній вершині гори.

«Для чого живе безногий, який не ходить, сліпий, який не бачить? — думала вона, — для чого народжується і помирає непомітна квітка під широким листком на полі?»

— Перестань, мудрувати! — озвався великий Листок, який майже розлігся на малу Квітку.

— І чого ти його терпиш? Нащо терпіти такий тягар? — заскреготала Сорока.

— Тягар буває легким... — тихо відповіла Квітка.

— Дивачка якась! Ні краси, ні розуму! — викрикнула Сорока і полетіла.

— Чому? Чому, мріючи про щастя на землі, ми самі створюємо пекло? — тихо плакала Квітка.

Вечоріло. Останній легкий ясний промінь сонця ховався за обрій. Лісник ішов лісом. Він, як завжди надвечір, обходив свої володіння. Мудрою турботою огортав усіх у лісі. Біля Квітки зупинився найдовше. Може тому, що нещасливим ми більше серця віддаємо?

Лісник обережно підняв великий Листок, і «тихе світло» поцілувало Квітку. Обидвоє мовчали, але лише в тиші промовляють серця.

— Кажуть у лісі, що ви мене забагато любите, — несміливо сказала Квітка.

Лісник усміхнувся:

— Ніколи не любиться забагато...

— А я хочу любити настільки, щоб навіть і вмерти від любові! Але я така мала... — майже плакала Квітка.

— Жити малою — це не змарнувати своє життя, це добровільно вибрати таку любов... А в малому серці завжди є більше місця для Любові, — відповідає Лісник.

— Я не можу повірити...

— Єдиний спосіб повірити — це не боятися вірити! І одного дня...

Квітка мовчала. Лісник пішов. Цілу ніч вона не могла заснути, цілу ніч молилася до зір...

А на світанні прокинувся ліс і здивувався: такої краси не бачив ніколи! Мала і непомітна Квітка розцвіла! Цвіла єдиний раз в житті, але в повній силі і в повній красі!

Великий Листок не міг отямитися, бо побачив прегарним те лице, яке вважав звичайнісіньким.

А галаслива Сорока швидко рознесла по всьому лісу дивну новину:

«Найнепомітніша квітка найдужче пахне...»

Алессандро Пронцано
(переклад з німецької Ігора Скленара)

ЗАЛИШИ ОСЛИЦЬ

Саул був "високий і гарний..." (1 Сам 9, 2).

Одного дня загубилися ослиці його батька. І такі речі стаються. Саул рушив у пошуки за ними...

Довго блукав, пройшов одну гору, перейшов цілі регіони. Від ослиць жодного сліду.

Коли вже знеохотився, готувався повертатися назад, порадили йому йти до міста, де жив один чоловік Божий. Пророк, якого увесь народ дуже шанував, мав би знати з певністю вказати шлях, щоб віднайти втрачених нещасних ослиць.

Самуїл прийняв дуже ввічливо молодого "високого і гарного". Негайно йому розповів цю притчу: "...щодо твоїх ослиць, які стратилися... не переживай" (1 Сам 9, 20). Пророк хотів Саулові сказати щось зовсім інше. Мав його помазати на царя.

Може, щоб зрозуміти динамізм молитви, щоб усвідомити, що молитва є цікавою пригодою, відкритою на всі можливі рішення і на всілякі несподіванки, слід рушити якраз звідси. Від ослиць Саула.

Скільки разів нам щось подібного трапилося. Встановім зв'язок із Богом. Маємо наш величезний список прохань – ряд благодатей, які слід вимолити. Почнімо розглядати одну за одною.

Якщо ми могли б на мить поглянути на обличчя Боже, то зауважили б там тінь здивування, розчарування, смутку. Він немовби нам казав: "І це все? Ти задовільняєшся таким малим? Ти до мене звертаєшся за такими малоцінними дрібницями? Хіба мої скарби мають залишитися невикористаними у небесному сейфі?"

Ми трохи подібні до Саула, який іде крутити голову пророкові такої величі та ваги задля загублених ослиць. Бог цього разу нас випереджує і каже: "Залиши ослиць, маю тобі щось запропонувати".

Ось знаходимось у вирішальному моменті нашої молитви. Можемо поводитися на два протилежні способи:

Настоювати на наших вимогах. Вимагати, щоб Господь займався тим славним списком прохань, якого ми йому поставили перед очі та щоб не знехтував ані однією комою. По суті, хочемо знайти наших ослиць. І Бог, коли ми частенько вперто вимагаємо свого, дає нам те, чого просимо. Щоб дати нам нагоду переконатися, наскільки вони обмежені, щоб дати нам змогу відчути мізерність наших бажань. І врешті-решт, людина, хоча знайшла ослиці, незадоволена і нещаслива.

Дозволити, щоб Господь нас просвітив і послухати його пропозиції.

Іншими словами, ми часто просимо щось конкретне й обмежене, а Бог дає нам зрозуміти, що бажає дати набагато

більше. Хоче подарувати нам щось значно вищого виміру. Хоче упровадити нас у свої таємниці.

Рушаємо з нашими маленькими і полохливими проектами, а Бог дає нам зрозуміти, що має безмежно більший проект щодо нас. "Залиши ослиць, хочу вчинити тебе царем".

Молитва, в суті, є цікавою пригодою. Ми вирушаємо з нашого пункту бачення, а мета нашого бігу встановлена з точки зору Божої. Не здійснюються вже більше наші проекти, але Його проекти. Вже більше не наша точка зору, але Його. З пункту бачення Божого речі набирають зовсім іншої вартості, шкала вартостей цілковито перевертається, немовби після великого землетрусу.

Кієркегард синтезував й окреслив чудовим способом цю пригоду: "Правдива молитва є змаганням із Богом, в якому тріумфує Бог, але людина не програє".

Скільки разів ми били тривогу і навіть знеохотилися із-за деяких Божих "запізнень". Ми хотіли б встановити наші терміни. Але Бог має інші терміни. Деякі спізнення є характерними рисами Його педагогії.

Спізнення Божі мають мету, щоб нам краще уточнити наше бажання, змінити його, удосконалити його, поправити його, а нерідко зрозуміти його глупоту. "Не знаєте, що просите" (Мр 10, 37). Бог не перекреслює нашого бажання. Він просто його перемінює. Бернанос сказав: "Дивно, як мої ідеї змінюються, коли вони стають предметом моєї молитви".

Деякі наші нетерпеливості із-за спізнень Божих…

Напоумляє нас св. Петро: "Одну річ…" (2 Пт 3, 8-9). Те, що ми вважаємо за спізнення, насправді є терпеливість Божа. У нас тверда голова, трудно нам зрозуміти його "план". На щастя, Бог приносить терпеливість…

Читаймо у 18 главі книги Буття (і всі сторінки історії Авраама) і знайдемо свого роду поняття якогось роду спізнень Божих. Одна справа певна. Бог нас завжди вислуховує. "Я знав, що ти мене завжди слухаєш" (Ів 11,42).

Але нас вислуховує понад наші бажання. У нашій молитві Бог іде завжди далі, йде наочно, вище від того, що ми просимо. Самарянка іде до криниці зачерпнути води і несе додому вістку про зустріч із Месією.

Закхей хоче тільки глянути на Ісуса, Який проходить, а Він вирішив зайти аж до його хати. Паралітик очікував видужання, а йде додому зі своїм ліжком на плечах і з очищеною душею.

Блудний син просить, щоб його прийняли назад до батьківського дому як останнього з-поміж батькових слуг. А батько, навпаки, знову привертає йому гідність сина. Замовляє великий бенкет…

Зовсім інакше від наших боязких списків благодатей, на які ми хотіли звернути увагу Бога! Бог у свою чергу має щось велике, на що ми повинні звернути увагу. Бог йде завжди далі. Самозрозуміло, під умовою, що ми Його любимо.

Це — несподіванки тієї чудової пригоди, яку ми називаємо молитвою.

Ідемо в пошуки за нашими ослицями, а можемо повернутися до нашого дому царями.

бр. Миколай Микосовський, ЧСВВ

ЖОРСТОКІСТЬ ГРІХА

Гріх — образа Господа-Творця,
Бо ж дітей від Батька віддаля;
Не хова гидкого він лиця,
Що страхає навіть іздаля.

Це непослух, проти Бога бунт,
І важка провина проти правди.
Гріх жбурля в серця, немов у грунт
Відчаї, зневіри та досади.

Розумові суперечить він:
Істину бо пізнаємо й ним.
Не веде порок до неба стін
І не є цілком, як звук чи дим.

Гріх спокусі – наче рідний брат,
Бо із ним у парі тихо йде.
Він призводить до численних страт
Душі, на які чека Едем.

Силу має, звісно, немалу,
Та тривкіше милосердя Боже.
Люд ступає на дорогу злу –
Тішиться нечистий зловороже.

Кожен гріх є виявом невдяки
Богові, що добрим світ створив.
Не втіка бандит той від ломаки,
Нам не можна з ним бажати гри.

Гріх – не мета життя, а перешкода
На нашому дочасному шляху.
Направду, тих, що гріх звалив, є шкода:
Ввійшли ж вони у дійсність прелиху.

Страх і сором – наслідки гріха.
Несумісний з вірою він в Бога:
Від Любові вперто відпиха,
І жахна завжди його облога.

Бог судить гріх в людині, не її,
Хитке створіння прагне оправдать.
Йому даваймо тут гріхи свої,
Просім, аби зсилав все благодать.

Отож, любімо чесноту, не гріх:
Диявола швидкий він посланець.
Нехай Всевишній захоронить всіх
Від зла... і покладе на нас вінець!

Дана Щурко

ПОКАЯННЯ РИМСЬКОГО СОТНИКА

Під чорним небом згущуються сутінки.
У далині видніють три хрести…
З останніх сил шепочуть спраглі губи:
„…Прости їм, Отче, й відпусти."
Навколо тиша… Все неначе вмерло
І навіть тіні у проваллях сплять,
Лиш римський сотник,
Збентежений, розкаяний,
Проказував молитву: „Свят, свят, свят…

"Чи у гранітнім серці щось здригнулось,
Чи, може, лють набридла вже – хто зна.
„Цей чоловік був Сином Божим
І перед ним у мене є вина…
Під чорним небом згущуються сутінки.
У далині видніють три хрести…
Лиш римський сотник молить слізно:
„Прости мені, мій Господи, прости…"

ЧАЙНВОРД "ПІД ХРЕСТ ТВІЙ СТАЮ"
(Три крапки замініть словом)

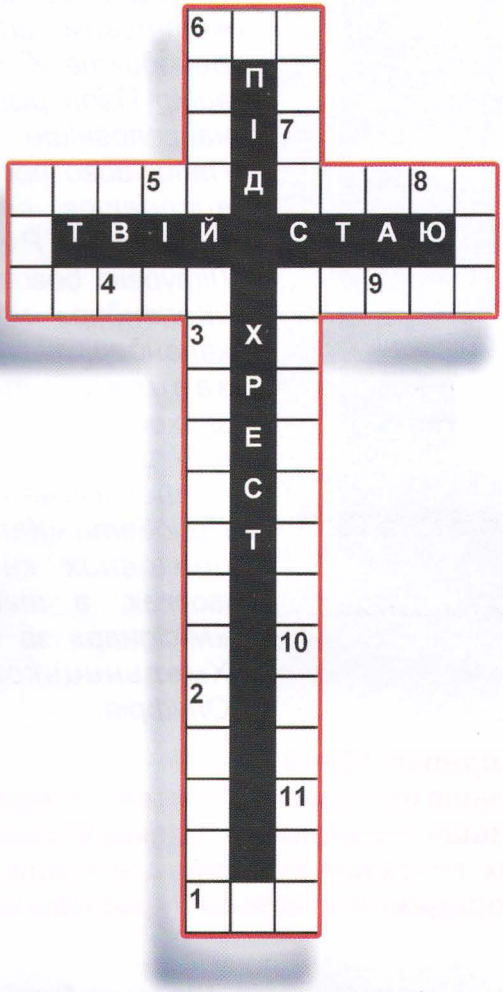

1. "Тоді ..., бажаючи догодити юрбі, відпустив їм Варавву, Ісуса ж, убичувавши, видав, щоб його розіп'яли" (зі Святого Письма). **2.** "Звільна Христос поступає, та під хрестом упадає. Мліє, мліє з надміру ...: ллється, ллється кров аж на каміння" (з "Хресної дороги"). **3.** Ім'я одного із апостолів Ісуса Христа. **4.** "... із любові подає платок Христові. З крові лице Ісус витирає, образ лиця на платку лишає" (з "Хресної дороги"). **5.** "Оцтом-жовчю закропився, ... смерті появився. Отче, Отче!" Аж здригнулись люди, впала, впала голова на груди" (з вірша "Хресна дорога" о.Василя Мендруня, ЧСВВ). **6.** "... Твоя свята не знає міри, вона палає в серці, наче жар. Спали наш гнів, спали нашу невіру, а нас прийми собі у жертву, в дар" (із страсної пісні "Будь із нами" с.Єремії Іващишин, СНДМ). **7.** "Коли ж настав ..., сів він до столу з дванадцятьма учнями, і коли вони їли, він промовив: "Істинно, кажу вам: Один з вас мене зрадить" (зі Святого Письма). **8.** "Йосиф Ариматейський, поважний ..., що й сам очікував Божого Царства, прибув і, сміливо ввійшовши до Пилата, попросив тіло Ісуса" (зі Святого Письма). **9.** "Впав він раз і впав удруге - бачить, це чужа прислуга, ... підступає, хрест нести допомагає" (із пісні "Хрест на плечі накладають" о. В.Стеха). **10.** "До хреста Христа прибили, руки й ноги пригвоздили, Тече, тече ... дорогоцінна. Злоба, злоба гріхів винна!" (з "Хресної дороги"). **11.** "Що ти хочеш, щоб я зробив тобі?" А сліпий йому: "Учителю мій, - щоб я бачив!" Сказав Ісус до нього: "Іди, … твоя спасла тебе". І негайно прозрів той та й пішов дорогою за ним" (зі Святого Письма).

Склала Леся Штикало, м.Львів

Відповіді на кросворд, вміщений у ч. 2 за 2006 р.:

По горизонталі: **4.**Василій. **7.**Хам. **10.**Бог. **11.**Любов. **12.**Іван. **13.**Біль. **14.**Митар. **15.**Рік. **16.**Рід. **20.**Чоловік.

По вертикалі: **1.**Язик. **2.**Дар. **3.**Ніч. **5.**Захарія. **6.**Гомілія. **8.**Лютий. **9.**Монах. **17.**Йов. **18.**Тома. **19.**Лід.

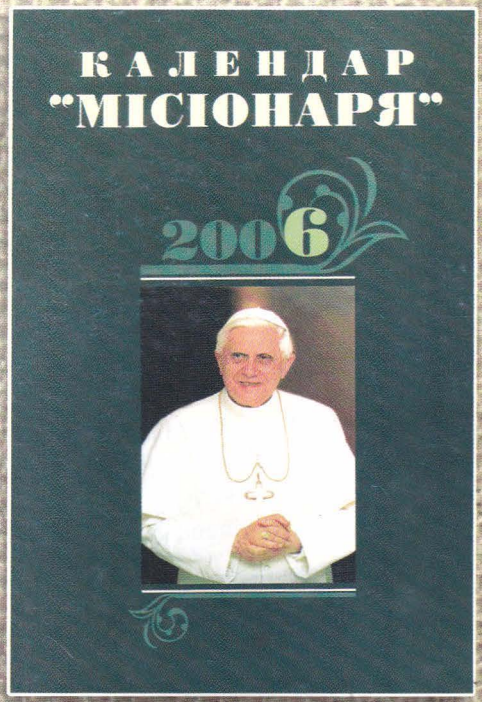

Вийшов друком «Календар Місіонаря» на 2006 р.Б.

У ньому ви можете ознайомитися із життєвим шляхом Святішого Отця Венедикта XVI, дізнатися, як оцінюють вибір Папи різні церковні достойники, а найголовніше прочитати твори самого Папи, його проповіді та статті, в яких висловлює свою думку про примат Єпископа Рима, про Божественну Літургію, богословську термінологію.

«Календар» містить також церковний календар, літургійний устав на цілий рік, записник та адресар, в якому знаходяться адреси всіх священиків УГКЦ в Україні, Європі та адреси багатьох священиків на інших континентах.

Придбати «Календар Місіонаря» можна в церковних книжкових магазинах та кіосках, а також в редакції часопису «Місіонар» за адресою м. Львів, вул. Б. Хмельницького, 36, монастир св. Онуфрія.

Вартість одного примірника 15 грн.
При придбанні 10 і більше примірників знижка 10 відсотків;
При придбанні 20 і більше примірників знижка 20 відсотків.
«Календар Місіонаря» книга для духовного читання, довідник і добрий порадник для кожного християнина!

Що може бути краще, ніж промовити до Господа словами Святого Писання. Псалми — це молитви, які протягом тисячоліть приносили духовну радість і єднання з Богом вибраному народу, Христовій Церкві. Нове видання псалтиря українською — крок до відновлення чудових християнських традицій, до поглиблення нашої молитви, до радості у вірі й любові. Доповнений покаянними та заупокійними молитвами, зручного формату (17Х11 см), він буде чудовим Вашим супутником в багатьох обставинах життя. Не гайтеся придбати "Молитовний псалтир" — досконалий молитовник душ, що прагнуть досконалості!